

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 213/07-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť V. R., B., t. č. vo väzbe, B., zastúpeného JUDr. L. J., B., ktorou namieta:

1) porušenie práv podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 0 Tp 139/06 z 27. novembra 2006 a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Tpo 107/06 zo 4. januára 2007,

2) porušenie práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva podľa čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu Bratislava sp. zn. 1 To 43/07 zo 14. mája 2007,

3) porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 33/2007,

a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. R. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. augusta 2007 doručená sťažnosť V. R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal:

1) porušenie práv podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0Tp 139/06 z 27. novembra 2006 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tpo 107/06 zo 4. januára 2007,

2) porušenie práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 dohovoru a základného práva podľa čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 43/07 zo 14. mája 2007,

3) porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 33/2007.

Sťažnosť neobsahovala všetky náležitosti požadované zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), preto ústavný súd vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov jeho podania.

Sťažovateľ podaním z 27. septembra 2007 (doručeným ústavnému súdu 3. októbra 2007) predložil požadovaný dôkazový materiál (sťažnosťou napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov) a oznámil dátumy doručenia mu týchto rozhodnutí. Súčasne predložil doplnený (opravený) petit sťažnosti, ktorým navrhol, aby ústavný súd „rozhodol nasledovne:

1. Okresný súd Bratislava IV uznesením sp. zn. č. OTp 139/06 zo dňa 27. 11. 2006 ktoré bolo obvinenému doručené 4. 12. 2006 a obhajcovi 7. 12. 2006 a Krajský súd Bratislava uznesením sp. zn. 4 Tpo 107/06 zo dňa 4. 1. 2007 ktoré bolo obvinenému

doručené 22. 1. 2007 a obhajcovi 20. 1. 2007, ktorými rozhodli o predĺžení lehoty trvania väzby obvineného V. R. bez toho, aby pred týmito rozhodnutiami súdov bol vypočutý k dôvodom a okolnostiam ďalšieho trvania väzby, porušili jeho právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Krajský súd Bratislava uznesením sp. zn. 1 To 43/07 zo dňa 14. 05. 2007, doručeným obvinenému dňa 24. 5. 2007, ktorým rozhodol o zrušení uznesenia OS BA IV o odmietnutí obžaloby a súčasne o zrušení časti uznesenia o prepustení V. R. z väzby na slobodu a jeho ponechaní vo väzbe z dôvodov podľa ustanovení § 71 ods. 1 písm. a), c) Tr. por. bez toho, aby ho vypočul k dôvodom a okolnostiam ďalšieho trvania väzby, porušil jeho právo podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež právo na realizáciu riadnej obhajoby v zmysle čl. 50 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv.

3. Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 33/2007 vo veci konania o dovolaní voči rozhodnutiu Krajského súdu Bratislava č. 1 To 43/07 zo dňa 14. 05. 2007 porušil základné právo V. R. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko o dovolaní podanom 8. 6. 2007 rozhodoval až dňa 25. 07. 2007 a rozhodnutie bolo obvinenému doručené až 31. 08. 2007 a obhajcovi dokonca až 25. 09. 2007.

4. Uznesenie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 1 To 43/07 zo dňa 14. 05. 2007 v časti týkajúcej sa ponechania V. R. vo väzbe zrušuje a prikazuje prepustiť V. R. neodkladne z väzby na slobodu a to z dôvodu porušenia jeho práv v zmysle bodov 1. 2. a 3. tohto petitu.

5. V. R. priznáva náhradu trov konania v sume 7 424,50 Sk (slovom sedemtisícštyristodvadsaťštyri slovenských korún a päťdesiat halierov), ktoré je povinný zaplatiť najvyšší súd Slovenskej republiky v stanovenej výške jeho právnomu zástupcovi JUDr. L. J., B. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. Ak sťažovateľ má alebo v minulosti mal možnosť domáhať sa ochrany namietaného porušenia svojich práv pred všeobecným súdom, tak to vylučuje právomoc ústavného súdu konať o jeho sťažnosti. Nedostatok právomoci ústavného súdu vyplýva priamo z ústavy (čl. 127 ods. 1) a ústavný súd ho nemôže prekonať postupom podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý sa vzťahuje len na neprípustnosť sťažnosti spočívajúcu v nevyužití iných ako súdnych prostriedkov ochrany označených sťažovateľových práv.

Z obsahu sťažnosti (a jej doplnenia) vyplýva, že sťažovateľ proti (v sťažnosti) namietanému uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 139/06 z 27. novembra 2007 podal riadny opravný prostriedok – sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd. Preto ústavný súd nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie sťažovateľových práv uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 139/06 z 27. novembra 2007.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol, že v časti proti namietanému uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 139/06 z 27. novembra 2007 nie je daná jeho právomoc, a preto odmietol sťažnosť v uvedenej časti tak, ako je vo výroku tohto rozhodnutia uvedené.

2. Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 75/04). Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Z obsahu sťažnosti (a jej doplnenia) vyplýva, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 107/06 zo 4. januára 2007 bolo sťažovateľovi doručené 22. januára 2007 (a jeho právnomu zástupcovi 20. januára 2007) a uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 To 43/07 zo 14. mája 2007 bolo doručené sťažovateľovi a jeho právnomu zástupcovi 24. mája 2007. Sťažovateľ 8. júna 2007 podal proti tomuto uzneseniu dovolanie (dovolanie sa podáva proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, pozn.). Najvyšší súd uznesením z 25. júla 2007 dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku. Ústavný súd v tejto súvislosti dodáva, že predmetné uznesenie najvyššieho súdu nebolo v spojitosti s namietaným uznesením krajského súdu (sp. zn. 1 To 43/07 zo 14. mája 2007) sťažnosťou napadnuté; napadnuté boli „iba“ prietahy v postupe najvyššieho súdu v súvislosti s konaním o dovolaní sťažovateľa.

Sťažovateľova sťažnosť bola ústavnému súde doručená 17. augusta 2007, teda v súvislosti s namietanými uzneseniami krajského súdu po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty na jej podanie. Ústavný súd preto sťažnosť v časti namietajúcej protiústavnosť označených rozhodnutí krajského súdu (uznesenia sp. zn. 4 Tpo 107/06 zo 4. januára 2007 a uznesenia sp. zn. 1 To 43/07 zo 14. mája 2007) odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

3. Sťažovateľ taktiež namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru v dovolacom konaní.

Ústavný súd sa v tejto časti posudzovanej veci osobitne zameril na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľa, keďže pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) berie do úvahy, že odmietnuť sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú možno „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietáhov, a tým aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), ďalej ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03), resp. ak „na základe skutočností uvedených v sťažnosti nemožno postup súdu považovať za taký, ktorý by signalizoval pri predbežnom prerokovaní možné porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 131/03).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd z predloženej sťažnosti, k nej pripojených písomností a tiež dopytom na najvyššom súde zistil, že sťažovateľ podal 8. júna 2007 dovolanie, ktoré bolo spolu so súdnym spisom doručené 22. júna 2007 najvyššiemu súdu, ktorý ho uznesením z 25. júla 2007 odmietol. Súdny spis bol 22. augusta 2007 expedovaný okresnému súdu, ktorému bol doručený 24. augusta 2007.

Berúc do úvahy celkovú dĺžku dovolacieho konania (od 22. júna 2007 do 22. augusta 2007) a postup najvyššieho súdu v ňom, ako aj dôvody odmietnutia dovolania (dovolanie nebolo prípustné), ústavný súd odmietol sťažovateľovu sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, pretože nie je predpoklad, že by po eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie boli zistené také nedostatky v postupe najvyššieho súdu, ktoré by v konečnom dôsledku odôvodňovali záver o porušení sťažovateľom označených práv v predmetnom dovolacom konaní.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ neposkytol ani dôkazy preukazujúce využitie jeho práva domáhať sa nápravy podaním sťažnosti na prietahy v konaní, resp. na nečinnosť súdu v zmysle príslušných zákonných ustanovení (§ 55 Trestného poriadku).

Preto ústavný súd v tejto časti sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietol.

4. Keďže sťažnosť bola omietnutá ako celok, ústavný súd nepovažoval za dôvodné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

5. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2007